

Arrest

nr. 67 731 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BLOMME, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger van Russische origine te zijn, afkomstig van Khasavyurt, Dagestan.

U bent gehuwd met A.D.(...) (O.V. X) en samen hebben jullie 9 kinderen.

U verklaart dat de problemen in uw herkomstland zijn begonnen met de dood van uw schoonbroer, V.D.(...).

Bij een aanslag op de Georgische president Edvard Shevardnadze in februari 1998, kwam hij om het leven.

Vanaf dat moment waren er bij u meermalen huiszoekingen, omdat uw man ervan verdacht werd te sympathiseren met rebellen.

Uw man werd 3 keer aangehouden: in 2002, 2003 en 2005. Telkens werd hij vrijgekocht door zijn broers en bij zijn laatste aanhouding kreeg hij ook de hulp van uw moeder, die haar appartement verkocht. In 2006 dook uw man onder bij uw familie in Kochubey en dat gedurende 2 jaar; nadien keerde hij terug naar u en de kinderen. In augustus 2009 werd u onverwacht door uw man opgebeld.

Via een kennis had hij vernomen dat er opnieuw een huiszoeking zou gebeuren in jullie woning in Khasavyurt. Hij maande u aan om onmiddellijk met de kinderen, die op dat ogenblik bij u waren, naar het buitenland te vluchten; uw man zou u met de andere kinderen achterna reizen. Aldus vertrok u op 10 augustus 2009 vanuit Khasavyurt naar België. U maakte een tussenstop in Moskou omdat aldaar het vervolg van uw reis moest georganiseerd worden.

Op 28 augustus 2009 kwam u in België aan en diezelfde dag vroeg u asiel aan. Uw man verbleef van augustus 2009 tot oktober 2010 in Brest, Wit-Rusland. Vervolgens reisde hij door naar Polen, nadat hij de nodige reisdocumenten had. Via een tussenstop in Duitsland kwam uw echtgenoot ook naar België. Op 24 februari 2011 vroeg hij eveneens asiel aan in België."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verbindt uw asielmotieven (CGVS, gehoorverslag dd.26.04.2011, p.3) aan deze van uw echtgenoot en u verklaart geen persoonlijke problemen gekend te hebben, die losstaan van de problemen van uw echtgenoot.

Aangezien u uw asielmotieven verbindt aan deze van uw echtgenoot A.D. (O.V. 6.480.729) en aangezien in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen, alsook een beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch op het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade, volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing ten aanzien van uw echtgenoot A.D. (O.V. 6.480.729) werd genomen, wordt verwezen naar de beslissing van deze laatste: [...]"

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, A.D.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 67 730 van 30 september 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A.D. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad merkt op dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit middel dient verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden onderzocht.

De Raad merkt verder op dat de aangevoerde schending van "behoorlijk bestuur" als middel onontvankelijk is. Verzoeker laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden inzake de drie aanhoudingen verklaren of weerleggen.

Hij beperkt er zich toe de motieven in de beslissing te vergoelijken, zonder evenwel concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen.

De Raad leest duidelijk in de door verzoeker ingevulde en ondertekende -bijgevolg heeft hij de inhoud ervan aanvaard- vragenlijst (zie p. 3, vraag 3.1.) dat hij bij zijn arrestatie in 2002 twee dagen werd vastgehouden, in 2003 twee à drie dagen, en in 2005 ook een paar dagen, terwijl hij tijdens het verhoor op 26 april 2011 op het Commissariaat-generaal telkens verklaarde dat hij dezelfde dag nog vrijkwam (zie verhoorverslag, p. 13).

De stelling van verzoeker dat pas expliciet gevraagd werd naar de duur van de aanhouding op het verhoor op het Commissariaat-generaal, doet geen afbreuk aan diens antwoorden, neergeschreven in de vragenlijst. Van verzoeker mag immers verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt, ongeacht de stressvolle situatie waarin hij zich bevindt, over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. De beweerde stress vormt derhalve geen verschoningsgrond voor de hiaten die blijven bestaan en zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker keren.

De commissaris-generaal heeft in zijn beslissing ook terecht opgemerkt dat verzoeker over belangrijke elementen van zijn asielrelaas onaannemelijk vaag of onwetend is.

Zo het verzoekschrift een uitleg geeft waarom verzoeker pas in het jaar 2006 onderdook, stelt de Raad vast dat deze tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal hier evenwel geen antwoord op kon geven. Toen vertelde hij (zie voormeld verhoorverslag, p. 12): "Ik vond het beter om onder te duiken in 2006, maar concreter kan ik daaromtrent niets zeggen". De uitleg in zijn verzoekschrift betreft bijgevolg een loutere post-factum verklaring, dewelke de Raad niet aanneemt.

De medewerkingsplicht die op de kandidaat-vluchteling rust, verplicht hem immers om zijn relaas reeds van bij het begin van de asielprocedure zo volledig mogelijk en waarheidsgetrouw uiteen te zetten. Hetzelfde kan gezegd worden over diens bewering in het verzoekschrift dat hij perfect wist en weet waarom de huiszoeking gebeurde. Tijdens zijn verhoor op 26 april 2011 had verzoeker evenwel

verklaard dat hij zich niet meer kon herinneren waarom er toen een huiszoeking was (zie verhoorverslag, p. 12).

Dergelijke uitleg biedt geen ernstig verweer tegen de vaststelling dat verzoeker zeer onduidelijk en vaag is en blijft over een kernaspect van zijn asielrelaas.

Het gegeven dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoekers broer overleden is, doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagde zijn persoonlijk asielrelaas en zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de door verzoeker verkregen internationale paspoorten, stelt de Raad vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn verklaring dat (zie het verzoekschrift, p. 5) "als verzoeker verklaart dat hij zijn reispas altijd bij zich had in Wit-Rusland, betekent dit nog niet dat hij dit volledig onafgebroken en ten allen tijde bij zich had", niet verder komt dan een blote verklaring om de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen te spreken; bedoelde tegenstrijdigheid die steun vindt in het administratief dossier, wordt daardoor niet weerlegd.

Waar verzoeker aanvoert dat het niet beschikken over de röntgenfoto geen enkele afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid, wijst de Raad er op dat er rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motieven en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

De röntgenfoto had een begin van bewijs kunnen uitmaken.

Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven, in casu de afwezigheid van een bewijs, de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en inconsistenties, die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekers de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen.

2.5. Gelet op wat voorafgaat, kan aan het relaas van verzoeker geen geloof worden gehecht.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Derhalve wordt van verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet erkend.

Voormeld artikel is niet geschonden.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker geen middelen aanvoert betreffende de subsidiaire beschermingsstatus.

Een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die deze informatie weerleggen.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet worden toegekend.

2.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE